

Podgorje. Silen veter je vlekel v ponedeljek, dne 12. junija pri Sv. Duhu. Ves čas si moral imeti klobuk v roki, da ti ga ni odneslo. Ni čuda, da je v vrtincu odneslo Jožefo Perše, po domače Hovnikovo, in jo postavilo na varno v Ravnah pri Šoštanjju. Tam jo sedaj čuva dobri, krščanski mož Anton Hrasnik, po domače Epih. Hodil je okoli, da bi našel sebi družico, svojim otročičem, ki so tako zgodaj izgubili mater, drugo mater. In prav je zadel! Saj je Hovnikova Pepa bila vzgojena v pravem krščanskem duhu, ki bo znala ta duh vlivati tudi v otroka. Bila je članica tukajšnje Marijine družbe. Njene sestre so jo spremljale k oltarju in zanjo darovale sv. obhajilo. Po sv. maši so se podali gostje na nevestin dom, da tam pokrepčani nadaljujejo dolgo pot čez hribe v prijazne Ravne. Težko je bilo slovo od domače hiše, težko slovo od ljube matere. Pa se bo gotovo kmalu privadila novemu domu in mami, ki je še krepka in korajžna, bo večkrat obiskala svoje hčere, ki so raztresene po vseh delih sveta, da vidi, kako gospodinjijo in izpolnjujejo njene nauke.

Trbnjaje. Par dni pred Binkoštni je pogorela stanovanjska hiša posestniku Antonu Korat, po domače Vidinu. Ogenj je nastal v dimniku. Streha je bila stara, zato se je kmalu sesedla med zidovi in pokopala pod seboj vse shranjeno žito. Pač pa so mu sosede oteli gospodarska poslopja. Dober sosed je šel zanj pobirati po župniji žito, ker ima pogorelec več nedoraslih otrok. V zahvalo je naročil peto sv. mašo za darovalce. Ker je bil nekoliko zavarovan in ima nekaj lesa, si bo s pomočjo sosedov postavil novo domačijo. — Zdaj pa eno veselo. Na binkoštni ponedeljek sta obhajala zlato poroko Jakob in Frančiška Ošlovnik. Svatje so bili vsi mnogoštevilni sosede. Zlatoporočnica sta spoštovana od vseh in se nista nikdar prepirala s sosedi. Ker sta revna, so sosede zbrali precej denarja in jima priredili pojedino, da sta bila bolj vesela. — Isti dan je sklenil iz iste hiše domači sin Adolf Doler zakonsko zvezo; nevesto si je izbral na Pernicah. Ker je imel tudi on dosti svatov, je bilo cerkev v Trbnjah napol-

njena z obojnimi svati. Oba ženina sta iz dobrih krščanskih družin.

Sv. Arah na Pohorju. Vsako nedeljo in ob mnogih drugih prilikah se zbere pri nas velika množica ljudi. Pridejo izletniki, šole, celi zavodi sem gor, da se poživijo s svežim planinskim zrakom, na se navžijejo krasnega razgleda po zelenem Štajerskem in da vsaj par trenutkov v mesecu, morda v letu, preživijo v pristnem veselju. Tukaj jih ne muči skrb za življenje, saj se povzpnejo nad višino vsakdanjega življenja. Tod mnogi zavidaajo Pohorcem idilično planinsko življenje. 13. junija pa se je, kakor vsako leto, zbrala množica pobožnih romarjev pri Sv. Arehu. Prišli so ni z Dravskega polja, iz Dravske doline in od drugod, in prinesli polno srce vročih prošenj k svojemu zavetniku. Spremljali sta jih godbi iz Smartnega in iz Hoč. Po opravljenem cerkvenem opravilu je bilo vrvenje v Ruški koči, odkoder so se počasi pomikale skupine proti Pohorskemu domu. Tu jih je zalotil močan dež in vsi so se morali umakniti v dom. Ko se je pa zvedrilo, so vsi zadovoljni in vedri odšli, vsak na svoj dom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 3. junija 1933 je po dolgotrajni bolezni v visoki starosti 90 let v svoji hiši v Mariboru, Gosposka ulica 33, boguvdano izdihnila svojo blago dušo Amalija Šantel, zasebnica in posestnica v Mariboru ter v Hrastju pri Limbušu. Rajna je bila zelo radodarna in velika dobrotnica vsakomur, kdor je pri njej prosil podpore in pomoči. Darovala je tudi 1000 Din za nove zvonove limbuške cerkve. Nad 50 let je oskrbovala svoje lepo posestvo in vinograd v Hrastju ter bila pri vseh sosedih priljubljena in zelo spoštovana. Zanimivo iz njenega življenja je, da je bila vse svoje dolgo življenje popolna abstinentinja, kar je piscu teh vrstic s ponosom sama pripovedovala. Pokopana je bila 5. junija na Pobrežju pri Mariboru. Blagi pokojnici in veliki dobrotnici revežev naj bo dobri Bog obilen plačnik. Naj počiva v miru!

Hotinja vas. Dela v ribniku sredi vasi napredujejo. V kratkem bo vse obrežje betonirano in urejeno. Istočasno bo povečan vaški vrt na jugovzhodni strani ribnika.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Nadloga fazanov. V naših gozdovih, zlasti ob obronkih, se je zaredilo mnogo fazanov, ki uničujejo koruzo in krompir. Mlado koruzno kal izpulijo

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg št. 4.

iz zemlje, da pridejo do zrna. S tem uničijo cele njive, ki se nahajajo v bližini gozda. Krompir pa izbrskajo in ga jedo. Vendar ga mnogo puste še nedotaknjene na soincu, da se v kratkem popolnoma pokvari. Če ne bo zakupnik lova v tem oziru napravil kmalu reda, bodo kmetje, ki tam povsod trpijo škodo, prisiljeni uporabiti skrajno sredstvo: puško. Pri poravnavačih nikjer ne pride do zaključka v korist kmetu, njegove potrpežljivosti bo pa tudi kmalu konec.

Rače. Na Križevu, 25. maja, je umrla radf zastrupljena krvi 23 letna Micika Biedefeld. Dolgo čas je iskala pomoči v mariborski bolnici, vendar ji zdravniki niso mogli zamoriti smrtne kati. V nedeljo, 11. junija pa je Vsemogočni poklical predse tudi njeno 19 letno sestro Rezičko. Ta je bolehal na kostnem revmatizmu, iskala zdravja pri poljčanskem zdravniku in v mariborski bolnici, pa tudi tukaj je niso mogli rešiti. V nedeljo je po obedu legla h kratkemu počitku, pa ni slutila, da jo bo Vsemogočni rešil trpljenja. V nedeljo ob 2. uri popoldne je v miru zatisnila oči za vedno. — Rezička! Rešena si zemskega trpljenja. Prav srečna si zdaj. Nas pa, ki moramo poleg bolezni in trpljenja čutiti še hudobijo in hinavščino zlobnega sveta, nikdar ne pozabi! — Bodi jima zemljica lahko, staršem pa izrekamo globoko sočutje.

Vurberg. Na binkoštno nedeljo, dne 4. julija je tiho in skromno, brez vsake zunanje slovesnosti praznoval preč. g. svetnik in vurberški župnik Alojzij Kokeč 65 letni rojstni dan. Vurberški mladeniči so preč. g. župniku za 65 letnico rojstva poklonili lep šopek duhovnega cvetja, namreč štirideset sv. obhajil so darovali v ta namen, da bi Vsemogočni čuval našega

števil uganke na drugi dan, in sta se podali k počitku. Drugo jutro pri zajtrku sta videli, da je križanka razvozljana. Vlomilec, ki je obiskal v oni noči vilo, je moral biti strasten uganekar, ker je rešil križanko. Kot nagrado za rešitev si je prilastil na mizi ležečo denarnico z 32 dolarji.

Napoleonova kamela.

Kamelo, katera je nosila Napoleona med njegovim egiptovskim vojnim pohodom, je vzel pozneje cesar seboj v Pariz in jo je podaril tamošnjemu vrtu za vzdrževanje divjih zveri. Ko je žival poginila, so jo nagačili in postavili v muzej. Castillec velikega Napoleona gradijo na otoku

»Ne, tako dolgo ne, dokler nosim to obleko! To leto je rajnkega.«

Žalosten je korakal poleg nje.

»Torej se bom le poročil z vdovo — z vdovo po duši!«

Nato pa se je zbral.

»Govoriva o realnih stvareh. Razumela boš, da ne morem živeti od tvojega denarja. Ne le radi tega, ker je dediščina po drugem! Od tvojega denarja bi ne hotel živeti tudi, če bi ga imela po očetu, ali če bi ga zadela s srečko. Tega bi ne mogel! Ženo naj redi mož, ne narobe.«

»Zakonci naj žive od skupnega premoženja,« je rekla.

»Ne,« se je srdil, »za koga drugega to velja, za naju ne. Ti si bogata, jaz pa revež. To se ne vjema. Ne, ne, Ema, imovino morava ločiti! S težkim srcem moram privoliti, da živiš od svojega. Jaz pa bom z materjo živel od tega, kar si bom sam pridobil. Na pomoč pa mi prihaja svetel žarek. Že dolgo časa vem, da imamo Colnarji v studencu, ki vre na našem vrtu, dragocen za-

klad. Dal sem že pred leti napraviti prvo analizo. Dragocena voda, v kateri so imenitne sestavine in velika radioaktivna moč. Šele sedaj sem dal zopet napraviti novo analizo. Strokovnjaki so se čudili, vpraševali so me, kje je ta studenec. Jaz pa sem jim zamolčal. Toda kaj ti bo zaklad, če ga ne znaš izkoristiti? Kaj pomaga človeku, če najde v žgoči puščavi zlato namesto vode? Dozdaj mi je še vedno izpodletelo, če sem skušal najti denarnih ljudi, ki bi izkoristili studenec. Podjetnosti pa manjka zafo, ker ni denarja. Toda sedaj se mi zdi, da je vzšla dobra zvezda nad studencem, ki je bil do danes preklet in ki je prinašal samo nesrečo. Našel sem premožnega, sposobnega in, mislim, tudi poštenega moža, ki se hoče zanimati za to stvar. Če pa naj se ta reč posreči, je treba najprej mnogo denarja. In tega en sam nima, tudi moj zaupnik ne. Ustvariti hoče družbo. Moja rodbina naj bi bila kot prava lastnica udeležena z deležem, ki je mnogo večji, kakor pa sem bil upal. In tako se lahko še vse obrne na boljše. Nade so res prav povoljne.«

gospoda vseh viharjev in ohranil zdravega patirja naših duš še veliko let!

Gornja Sv. Kungota. Kot vsako leto, tako bo tudi letos 25. junija, prihodno treznostno nedeljo, slovesno praznovali praznik presvelega Srca Jez. Dve sv. maši, pred drugo sveto mašo se vrši votivna procesija s kipom presv. Srca Jez. po vasi, da nam milostno blagoslovi naša žitna polja in vinske gorice. Pridite, ljudje božji, sosede, da skupno proslavimo in počastimo presv. Srce Jez. ter ga prosimo, naj se nas usmili, ki je bogato za vse, ki ga kličejo.

Sv. Barbara v Halozah. Dne 3. junija tega leta smo spremili v obilnem številu k večnemu počitku daleč na okoli znanega g. Antona Arnejšič, po domače Andrejčekovega Tončka, oskrbnika posesti gđc. Hilde Winkler v Pristavi. Omenjeni je bil svojčas več let zaposlen tudi pri vseh tukajšnjih cerkvenih posestvih za oskrbnika, posebno za vinograde, kakor tudi oskrbnik vinogradov umrlega č. g. župnika Murkoviča in posesti č. g. župnika Jakoba Rabuze, ki je sedaj v Slivnici pri Celju. Tonček je vse vinograde, kjer je služboval, kot vzoren oskrbnik lepo in redno obdeloval in so sedaj vse omenjene gorice v najlepšem stanju. Bil je velik dobrotnik revežev, pa tudi drugih. Kdor se je pri njem oglasil, ga je dobro pogostil z jedjo in pijačo neglede na to, kdo je. Ljudje se ga homo spominjali, posebno oni, ki smo ga poznali. Njegova blaga roka je sprejela marsikateraga popotnika. Bil je dolga leta vrli naročnik »Slov. Gospodarja«. Umrli Tonček je bil velik prijatelj vseh duhovnikov. Sedanji č. g. župnik Grobler mu je govoril zadnje slovo. Tončku naj bo Bog milostljiv. Počivaj v miru, blaga duša!

Laporje (nesreče). Huda nesreča je zadela veleposestnika Strmška v Hošnici. V noči od 9. do 10. junija mu je zločinska roka zažgala domačijo. Pogorelo je vse, le živino so še komaj rešili. Prihiteli so sicer gasilci iz Slov. Bistrice in Poljčan, pa se žal ni dalo več pomagati. Nesreča je tem večja, ker se je pri gašenju hudo opekla gospodinja, ki se zdaj zdravi v mariborski bolnici. Pomagajmo težko prizadetemu! — V mariborski bolnici se nahaja tudi ugledni laporski kmet g. Mastinšek, ki si je strl desno nogo v členku, ko je prišel pod voz ter Bevčev Karel iz Zabljeka, kateremu je na Lešnici neki

fant prestrelil nogo. Vsem trem želimo, da skoro okrevajo in se vrnejo domov.

Studenec pri Poljčanah. Tukaj smo v petek dne 16. t. m. položili v grob truplo dobre žene, trdne gospodinjice in blage matere Marije Kodrič, ki je umrla v starosti 75 let. Rajna je bila dobra mati peterih otrok, od katerih sta dva sina duhovnika, eden je župnik pri Sv. Rupertu v Slov. goricah, drugi pa je kaplan v Ločah. Vse svoje življenje je bila vzor prave slovenske katoliške žene. Kako je bila rajnica priljubljena, je pričal njen pogreb, katerega se je udeležilo veliko ljudi iz domače in iz sosednjih župnij. Bog daj rajni večni mir! Domačim naše sožalje!

Kapela pr Radencih. V petek, dne 16. junija smo tukaj pokopali najstarejšo župljanko kapelske župnije Terezijo Žigert. Umrli je v 96 letu starosti. Rajna je bila teta veleč. g. Matije Zemljiča, župnika pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Neka posebnost so bile njene oči. Od 45. do 70. leta je nosila očala, od takrat naprej pa do svoje smrti je videla brez očal čitati vsak še tako droben tisk ter je napeljevala svoji veliko mlajši sestanovalki nit v šivankino uho. Po lastni izpovedi si je rajna chranila tako dober vid z umivanjem z vinsko droženko. Bila je skoro do zadnjega tako čvrsta in prisotnega duha, da smo mislili, da bo gotovo dočkala 100 let. A v božji previdnosti je bilo drugače sklenjeno. Naj v miru počiva!

Središče ob Dravi. Odkar nimamo v Središču »Prosvete«, pride malo novic v »Slov. Gospodarja«, ker je postalo sedaj vse bolj mrtvo. V društvenem domu se sedaj vrše le še pevske vaje cerkvenega zbora in pa sestanki Marijine družbe. Bogve, kdaj bo oživel spet prej tako življenja poln »Ljudski oder«, nudeč ljudem pouka in poštenega razvedrila. Pretečeni teden se je vršila na Grabah pred cerkvijo komisija radi spomenika padlim vojakom. Kmalu bodo zablestela imena padlih v zlatih črkah. V Obrežu je umrl pos. Karel Šalamun v 73. letu življenja. Pred 25. leti je padel po nesreči z voza in se hudo poškodoval. Zadnje leto je bil popolnoma priklenjen na bolniško posteljo. Po mukepolnem življenju ga je previdenega s tolažili sv. vere poklical Gospod k sebi. — Letos pri nas ni suša, vsak dan imamo obilo dežja, tako da ljudje ne morejo sušiti pokošene trave. Žalostno je gledati žitno polje, kakor razvaline leži

razmetano žito. Če nam Bog ne pošlje ljubega solnca, homo im... slabo žetev, ker ne more dozoreti. Noben dan ne mine brez strahu, da nam ne potolče toča še tega, kar je viharjem in dežju ostalo.

Velika Nedelja. Na trojiško nedeljo obhajajo Velikonedeljčani svoj glavni praznik, ker je župna cerkev posvečena presv. Trojici. Letos se cerkveni pevci niso postavili samo v cerkvi z latinsko mašo, ampak so tudi priredili v dvorani koncert z narodnimi pesmimi. Ljudstvu je petje jako ugajalo, posebno pesem o »vodi Bistrice« in »o maju«, tako da so morali pevci obe ljubki pesmici ponoviti. Seveda za otroke take prireditve niso, saj sem slišal pekovo Kristiko vprašati: »Mama, ka ne de še minilo?« Od-raslim pa je vse le prehitro minilo in so si žaleli, da bi drugikrat pri nekaterih pesmih več kitic zapeli. Med odmorom so neki gospod iz Maribora, ki se »pre neki jako na muziko razmejo« pohvalili pevski zbor in pridnega voditelja g. organista ter povabili še druge fante in dekleta, ki imajo lepe glasove, naj pristopijo k zboru in gojijo lepo pošteno slovensko pesem. — Med odmori sem vlekla na ušesa, kaj se vse ljudje razgovarjajo ter zvedel par novic, ki niso svetovnega pomena, pa jih bom vkljub temu povedal. Prav v nedeljo dopoldne se je zvedelo, da si je končala v Mariboru mlado življenje tukajšnja župljanka učiteljčnica Roza Kosí z Lešnice. — Eden dan popreje je gorelo v Senožcih pri nekem Žvegli, kjer je pogorelo gospodarsko poslopje. Ker so bili gasilci povečini na polju, se niso mogli na bitje plat-zvona tako hitro zbrati. Pa bi bili gotovo preje prišli na lice mesta, da niso imeli o binkoštih nesreče, ko se jim je na povratku od veselice iz Križovljana močno pokvaril tovorni avtomobil, ki si ga je bilo društvo pred par leti za gasilske namene nabavilo. — Pa še eno bi povedal, ki ni tako imenitna, pa vendar kaže o brihtnosti nekaterih glav. Saj je znana reč, da nekateri ljudje tako zelo ljubijo meso od puric in picekov. Zato pa se mnogokrat zatečejo v tuje kurnike po pečenko. Tudi takih ne primanjkuje. Bolj zvito pa sta naredila dva brata. Ko sta odšla oče in mati neko nedeljo k maši, sta zadržala v domačem kurniku purana in ko sta se starša vrnila, sta »pajba« prav žalostne obraze delala in tožila nad nesrečo, ki je zadela hišo ponoči, ko je tako lep puran tako nenadno

»In jaz?« je vprašala Ema. »Ali se naj jaz ne udeležim tvojega podjetja?«

»Ti?« je počasi odgovoril. »Glej, to je vendar le podjetje iz spekulacije. Kopališče in zdravilišče imamo že mnogo. Vsako gnezdo, na katero meji malo gozda, se že imenuje »kopališče« ali vsaj »zračno zdravilišče«. Vrlina našega močnega vrelca je dokazana; treba bo poiskati še drugih vrelcev in jih izvrtati; okolica je krasna; vse sami čudoviti predpogoji, da se ustanovi novo kopališče. Toda najprej bo treba vtakniti v podjetje strašansko veliko denarja, žetev pa nas čaka šele čez leta, prav velika žetev, ki prav gotovo pride, toda šele po desetletjih.«

»Na to prav veliko žetev računam,« je mirno rekla Ema, »zato se hočem udeležiti. Moj oče misli, da so lahko tudi na naših tleh vrelci...«

Pogledal jo je in veselo rekel:

»Najbrž! Zelo mogoče! Tak močan vrelc ne bo sam. Iskali bomo na tvojem posestvu z bajanicami. Če najdemo vrelce, ki bodo kaj obetali, bodo tvoji. In če jih boš hotela priključiti našemu koncernu, bo to tvoj delež.«

»Najprej bom dala denar.«

»Pomisli, Ema, koliko si morala trpeti, ko z očetom nista imela denarja. Čuvaj ga! Pusti svoj denar na varnem pri svojem zastopniku in v svoji banki.«

Na to ni odgovorila. Potem pa je tiho vprašala:

»In tvoj oče? Pravzaprav je studenec njegova last.«

Karel je vzdihnil:

»Moj oče!«

Nekaj časa sta šla molče dalje. Pri poti je stala klop.

»Sediva, Ema! Kar se tiče mojega očeta, je težko govoriti.«

»Nisem te hotela žaliti, ljubi — ne smela bi te vprašati po njem...«

Dalje sledi.

Širite „Slov. gospodarja“!

Aix manjši Napoleonov muzej. Na omenjenem otoku se je mudil Napoleon, ko je čakal julija 1815 na odločitev, glede svoje nadaljne usode. Z otoka Aix je bil prepeljan na krovu angleške ladje »Beclerophon« na otok Svete Helene. Napoleonovo kamelo bodo spravili v novem muzeju na otoku Aix.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspeh!